

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τέταρτός μας χρόνος είναι,
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ἔτος χίλια ὀκτακόσα κι' ὀγδοήκοντα ἑπτὰ,
περισσεύματα μεγάλα δίχως νάχωμε λεπτά.

Ὁ Ρωμῆος τὴν ἐβδομάδα — μόνο μὴ φορὰ θὰ βγαίνῃ,
κι' ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεδαίνῃ.
Συνδρομητὰς θὰ δέχωμαι, — διότι τοὺς ἀνέχομαι,
μοναχὰ ὅσας Ἐπαρχίας — καὶ ὅσὰ Ἐξωτερικόν,
ἐπειδὴ καιροὺς πτωχείας — τρέχει τὸ Ἑλληνικόν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο,

γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκαπέντε καὶ ὅτ' ἔχει.
Ἄλλ' ἐδῶ συνδρομηταί — δὲν θὰ γίνωνται ποτέ,
κι' ὅσα φύλλα κι' ἂν κρατῇς — δὲν περνᾷς συνδρομητῆς.
Κι' οὔτε θέλω νταραβέρι — μὲ κανένα κανονιέρη.
Γράμματα καὶ συνδρομαί — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Μὲς ὅτων φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ρωμῆός μας μὴ δακάρῃ.

Μαῖου δευτέρα,
ἀνθέων ἡμέρα.

Ἑπτὰ, ἑξήντα κι' ἑκατό,
τὸν χρυσομάλλη μας κρατῶ.

Διὰ τὰ ἐνεστῶτα
καὶ ἄλλα γεγονότα.

Ὁ βασιλεὺς εἰς τὸν Μωριᾶ εὐρίσκεται ἀκόμη,
ὀποδοχαῖς τοῦ γίνονται μεγάλαις κάθε ἡμέρα,
μὲ μύρτα στρόνονται παντοῦ καὶ λούλουδα οἱ δρόμοι,
φωναῖς ἐδῶ, φωναῖς ἐκεῖ, φωναῖς καὶ παραπέρα.
Ὁ βασιλεὺς !.. ὁ βασιλεὺς !.. φωνὴ καὶ πανηγύρι,
καὶ μὲ λεβένταις τοῦ χοροῦ τσουγκρίζει τὸ ποτήρι.

Ὁ περιούσιος λαὸς τὸν βλέπει σὰν πατέρα,,
ἀλλὰ κι' ἐκεῖνος τὸν λαὸν κυττάζει μὲ λαχτάρα,
ἐνὸς χωριάτη ἔπαιξε γιὰ ῥίγιο τὴν φλογέρα
κι' ἔκαμε τὴ χωρίστρα του μὲ χωρικοῦ τσατσάρα.
Ἄλλ' ὅμως κι' ἀστυνομικὸν ἐμάλλωσε κλητῆρα,
διότι κατὰ πολιτῶν ἀνύψωσε τὴν χεῖρα.

Σημαντικὰ πραγματικῶς κι' αὐτὰ τὰ γεγονότα,
ποῦ δὲν θὰ τὰ ξεχάσωμε κι' ἐμεῖς κι' οἱ ἄλλοι ὅλοι,
μὲ δύο λόγια ὅτ' ὁ Μωριᾶ περνᾷ ζωὴ καὶ κότα,
δὲν θὰ περνοῦσε πρὶ καλὰ κι' ἂν πέρναμε τὴν Πόλι.
Ἀλλὰ καὶ ὁ Διάδοχος δὲν πάει παρακάτω,
κι' ἐκεῖνος τὸ ποτήρι του τὰδειάζει ὡς ὅτ' ὁ πάτο.

Πανηγυρίζει ἑορτὴν μεγάλην ὁ Μωρέας
καὶ χάσκει πρὸ τῆς ἐκλεκτῆς τῶν Αὐλικῶν παρέας.
Τὸν βασιλέα προσφωνεῖ ὁ ἓνας κι' ἄλλος Κώστας
κι' αὐτὸς μὲ τὴν βασίλισσα καὶ μ' ὅλα τὰ παιδιὰ του
ἀπὸ ῥηλὰ παράθυρα καὶ ὑψηλοὺς ἐξώστας
φωνάζει πῶς καὶ τὸν Μωριᾶ τὸν ἔχει ὅτ' ἔστιν καρδιά του.

Καὶ μόλις ἀπὸ μέσα του τοὺς Τριπολίτας βγάζει
εὐθὺς τοὺς Καλαματιανούς μὲς ὅτ' ἔστιν καρδιά του βάζει,
κατόπιν δὲ τοὺς Πατρινούς καὶ Λακεδαιμονίους
καὶ ἄλλους ὑπηκόους τοῦ χρηστοῦ καὶ πειθηνίου.
Καὶ ἀπορῶ σὰς βεβαίῳ ἂν θὰ εἴμπορέση
τόσος κυρίαρχος λαὸς ἐντὸς του νὰ χωρέση.

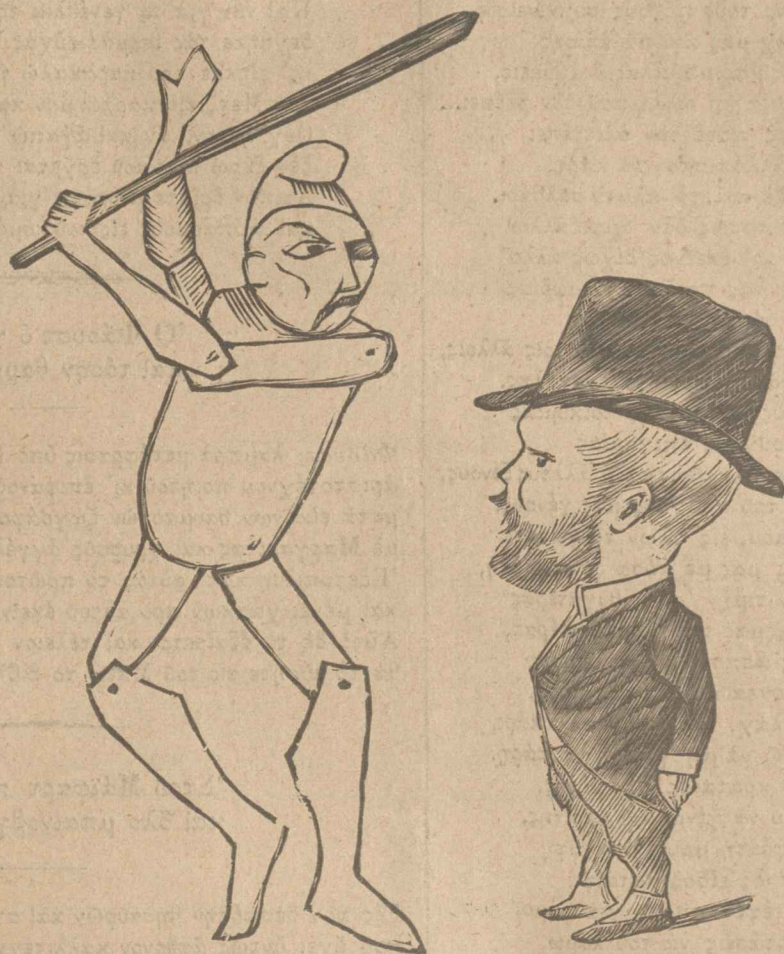
Ἄλλ' ὅμως κι' ὁ Πρωθυπουργὸς ἐν δόξῃ ἀρμενίζει
μὲ τὸ σαθρὸν σκαφίδιον τῆς τλήμονος πατρίδος,
ἐνῷ μὲ ρόδα πορφυρᾷ τὸ στήθος του στολίζει
ἢ χεῖρ ἢ λεπτεπίλεπτος ὥραιος βαρωνίδος.
Ἄλλ' ἂν καὶ φέρεται σφριγῶν εἰς ποιητῶν χιμαῖρας
δὲν λησμονεῖ νὰ προσκαλῇ καὶ τοὺς ἀργούς πατέρας

Φασουλής και Περικλέτος,
ο καθένας νέτος σκέτος.

- Π.—'Επῆγες, Φασουλῇ, καὶ σὺ τοῦ Φεριδοῦν τὸν μπάλο;
Φ.— Δὲν ἤμουνά....
Π.— Κι' ἐπίστευα πῶς θάσαι δίχως ἄλλο.
Πῶς τῶπαθες, βρὲ Φασουλῇ;
Φ.— Δὲν μ' εἶχε προσκαλέσῃ.
Π.— Τὸ ἄθλιόν σου μούτσουνο 'μπορεῖ νὰ μὴν τᾶρέσῃ.
Φ.— 'Αν καὶ ὁ μπότης Φεριδοῦν μ' ἐπρόσβαλε καιρίως καὶ πρὸς ἐμέ, βρὲ Περικλῇ, ἐφέρθη κάπως κρύως, ἀλλὰ ἐγώ, ποῦ τὸ κακὸ καὶ τοῦ ἐχθροῦ δὲν θέλω, θερμὰ συγχαρητήρια πρὸς τὸν Σουλτάνον στέλλω, κι' ἂς ἀφαιρῇ ὁ 'Υψιστος ἐκ τῆς ζωῆς μου ἔτη κι' εἰς τὴν ζωὴν τοῦ κραταιοῦ Χαμίτ ἂς τὰ προσθέτῃ.
Π.— Κι' ἐγὼ αὐτὸ τὸ εὐχομαι μὲ τὴν καρδιά μου ὅλη.
Φ.— 'Ας ζήσῃ 'στοῦ Ντολμᾶ Μπαξὲ τὸ πρῶτο περιθόλι, ἂς ἀναπνέῃ εὐθυμὸς τὰς αὔρας τοῦ Βοσπόρου, περιφρονῶν τὰς ἀπειλὰς παντὸς λιμοκοντόρου, καὶ τὴν ζωὴν τοῦ ἂς περνᾷ ρακοποτῶν καὶ τρώγων 'στὰ μέγαρά τοῦ Βύζαντος καὶ τῶν Παλαιολόγων.
Π.— 'Ας ξεχασθοῦν, βρὲ Φασουλῇ, τὰ πάθη καὶ τὰ μίσση καὶ μὲ τοὺς Τούρκους ἢ 'Ελλὰς εὐθὺς ἂς συμμαχήσῃ, κι' ὁ βασιλεὺς Γεώργιος καθόσον εἰμπορέσῃ πρὸς σύσφιγξιν τῶν σχέσεων κι' αὐτὸς ἂς συντελέσῃ. Ἀλλὰ καὶ ἡ Κυβέρνησις μετὰ τοῦ βασιλέως, κι' ἐγὼ ἀκόμη, Φασουλῇ, καὶ σὺ ὁ ψωραλέος, καὶ πᾶς ὁρθὸς σκεπτόμενος καὶ ἀγαθὸς πολίτης διὰ τὴν καθυσούχασιν ἂς μεριμνᾷ τῆς Κρήτης.
Φ.— Καὶ βέβαια, βρὲ Περικλῇ, τί διάβολο μάς μέλει, ἂν πᾶνεται μὲ Κρητικούς τῶν Τούρκων ἢ ἀγέλη; Γιὰ ἓνα μάλλωμα μικρὸ, γιὰ ἓνα καυγαδάκι, πρέπει ἡμεῖς, βρὲ Περικλῇ, νὰ πίνουμε φαρμάκι, πρέπει γι' αὐτὸ νὰ βάλουμε σκοτούρας 'στὸ κεφάλι, πρέπει γιὰ τοῦτο πόλεμο ν' ἀνοίξουμε καὶ πάλι, ἂμέσως νὰ μεταβληθῇ ἡ τῶν πραγμάτων θέσις, νὰ γίνουν δὲ ἀνώμαλοι αἱ ἐμαυτὰς μας σχέσεις, ἐκ νέου νὰ πικράνωμεν τὸν προσφιλεῖ Σουλτάνο, καὶ νέας Κούτρας νάχωμε, τὴν Κάτω καὶ τὴν 'Ανω, κι' ὁ Φεριδοῦν, βρὲ Περικλῇ, ἀδίκως νὰ θυμώσῃ καὶ 'στὴν Πρεσβείαν ὕστερα χορὸ νὰ μὴ μάς δώσῃ; 'Α! ὅχι... βάλτε τὰ σπαθιά 'στὰ ἔρρημα φικάρια, ἂς κατεβῶν οἱ Κρητικοὶ ἀπὸ τὰ Μπουτσουνάρια, ἂς φέριωμεν ἀσφάλειαν καὶ τάξιν καὶ εἰρήνην κι' ἂς δρέψωμεν τὸν Μάτον μ' ἀνέφελον γαλήνην. Δρέψατε πάλιν, ἐρασταί, τοὺς ἀνθηροὺς ναρκίσσους εἰς τοῦ Μάτου τοὺς φαειροὺς κι' εὐώδεις παραδείσους καὶ τοῦ Σουλτάνου στέψατε τοὺς εὐγενεῖς κροτάφους μὲ βασιλεῖς, Πρωθυπουργοὺς καὶ δημοσιογράφους. Νά! εἰς χορὸν ὁ Φεριδοῦν μάς προσκαλεῖ μεγάλον κι' εἰς τὴν Πρεσβείαν ἔρχεται ὁ εἰς μετὰ τὸν ἄλλον, αὐτὸς πεζός, βρὲ Περικλῇ, κι' ὁ ἄλλος καθβαλάρης, πᾶς ξένος, πᾶς ἰθαγενής, κι' ὁ κύριος Κουμπάρης, τὸ 'Αι—λίγῃ δηλαδὴ τῆς φίλης πρωτεύουσας

καὶ πᾶς γνωστὸς καὶ ἀγνωστὸς τῶν 'Αθηνῶν Μπουζούκι.
'Αλλὰ καὶ τῶν διπλωματῶν προσέρχεται τὸ σῶμα, μὰ κι' ὁ Λομβάρδος, Περικλῇ, δὲν ἔλειψε ἀκόμη, κι' ὁ κύριος Πρωθυπουργός, τὸ θῆμα τῶν ἐρώσεων, εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν ἀστράπτουσαν ἐκ φωτῶν χαμογελῶν, χαρούμενος, μὲ λάμπιν ἐξαισίων, καὶ νέον φῶς ἐπέχυσε εἰς τὴν φωτογυσίαν, μὲ τόσην δὲ φαειρότητα 'στὴν αἴθουσαν ἐμῆς, ποῦ εἶπαν πῶς περίσσευμα καινούριο θὰ εἶχε.
'Ω! τί χορός, βρὲ Περικλῇ, καὶ τί χρυσὴ ἐσπέρα!... μὰ κρίμα ποῦ κι' ὁ βασιλεὺς δὲν ἦτον ἐκεῖ τότε μετὰ τῆς βασιλείας του καὶ τῶν λοιπῶν ἐπιστῶν, νὰ γίνουν περισσότεραι ἀκόμη διαχύσεις, νὰ ἐάλῃ ὁ Διάδοχος τοῦ Φεριδοῦν τὸ φέσι, τοῦ Εὐγενίδη τὸ σπαθὶ νὰ σπάσῃ μὲς 'στὴ μέση, νὰ πᾶνε πῆλ 'στὸ διάβολο τὰ πάθη καὶ τὰ μίσση καὶ μὲ τοὺς Τούρκους ἢ 'Ελλὰς ἀδελφικῶς νὰ ζήσῃ.
'Ω! τί χορός, βρὲ Περικλῇ, καὶ τί χρυσὴ ἐσπέρα!... μεθ' τὴν αἰσθησὶν παντὸς ἡ πέριξ ἀτμοσφαῖρα, σφίγγει καθεὶς καὶ καθεμὶὰ τοῦ Φεριδοῦν τὸ χέρι καὶ διὰ τὸν μονάρχην τοῦ ἐκ μέσης τὸν συγχαίρει, πολλοὶ δὲ ἀντηλλάχθησαν θερμῆς ἀγάπης λόγῳ, τοῦ δὲ Σουλτάνου ἡ σκία μετὰ χαρὰς ἠύλαγε χορεύοντας καὶ πίνοντας τῆς Καμπανίας οἶνον τοὺς Τούρκους καὶ τὰ θρέμματα τῶν εὐκλεῶν 'Ελλήνων, ὅπου ποτὲ δὲν εἰμποροῦν ζυγὸν νὰ ὑποφέρουν, ποῦ τί θὰ 'πῃ, βρὲ Περικλῇ, ὁ φόβος δὲν τὸ ξέρον, ὅπου σαστίζουσιν τὸν ντουναῖ μὲ τὰς πολλὰς τῶν νίκαι, κι' ἐλευθεροῦνουν ἱερὰ καὶ τῶν προγόνων θήκας, ποῦ σπάζουσιν κάθε μασκαρὰ τὰ σιχαμένα μούτρα καὶ τὰ ζαβδόνουν μοναχὰ σὰν πολεμοῦν 'στὴν Κοίτην Πιστεύω δέ, βρὲ Περικλῇ, τὴν παρελθούσαν τρίτην πῶς κι' ὁ Χριστὸς θ' ἀντήλλαξε φίλι μὲ τὸν Προφήτην κι' ἡ τοῦ Μωάμεθ Φατιμὲ μὲ τὴν λοιπὴν χορείαν θερμῶς θὰ κτερίλῃσεν τὴν ἀχραντὸν Μαρίαν, καὶ ὅλοι μας οἱ μάρτυρες κι' αἱ μάρτυρές μας πᾶσαι, αἱ πρὸ καιροῦ ἐκ τῆς ζωῆς αὐτῆς μεταναστᾶσαι, βεβαίως θὰ ἐχόρεψαν μὲ τὴν Οὐρὶ ἐκεῖνα, ποῦ θάλλουν εἰς τοὺς οὐρανούς ὡς 'Απρίλιον κρίνα καὶ εἶναι σκευὴ τέρψους ἀφάτου κι' αἰωνίου εἰς πάντα λάτρην κι' ὁπαδὸν πιστὸν τοῦ Κορανίου. 'Ας πιόῃμε διὰ τὸν Χαμίτ μαζὶ μὲ τὸν Κουμπάρην καὶ τὸν σταυρὸ ἂς βάλωμε μαζὶ μὲ τὸν φεγγάρι, κι' ἐν μέσῳ μύρτων, Περικλῇ, καὶ χλοερῶν στεφάνων τὸν πρῶτον μας Γεώργιον μὲ τὸν Χαμίτ Σουλτάνον, κι' ἂς κλίνωμεν τὰ γόνατα πρὸ τῶν σεπτῶν εἰκόνων, εὐχόμενοι ὁμόνοιαν καθ' ἅπαντα τὸν χρόνον.
Π.— 'Αμήν, νὰ δώσῃ ὁ θεὸς κι' ὁ 'Αγιος Προφήτης.
Φ.— Τοιαῦτα οὖν τὰ τοῦ χοροῦ τῆς παρελθούσης τρίτης.
Π.— 'Ορσε λοιπόν, φιλότουρκ, τὸ τακτικὸ σου ὅλη, γιὰτὶ καὶ πάλι μὲ χοροὺς μοῦ 'γέμωες τὸ φύλλο.

Φεριδοῦν καὶ Φασουλῇς
μεθ' ἀβρότητα πολλῆς.

- Φα.—'Εφέντη μου...
Φε.— 'Ω! μπουγιουρούμ!..
Φα.— Καλῶς σὰς ἡύρα πάλι, καὶ σκύθω ταπεινότητος ὡς κάτω τὸ κεφάλι.
Φε.—'Ω! μπουγιουρούμ!.. παρακαλῶ ξαπλώσου 'στὸ μεντέρι καὶ χάδεψε ποντάρι σου μὲ τὸ δεξιὸν σου χέρι.
Φα.—Εὐχαριστῶ, ἐφέντη μου, ὁ λόγος σου μὲ φθάνει... ὁ κύριος Σεῖφπουλλάχ παρακαλῶ τί κάνει;
Φε.— Πολὺ καλὰ, εὐχαριστῶ...
Φα.— Κι' ὁ Σέμς-οὐδ-δὶν:
Φε.— 'Επίσης.
Φα.—'Εν τούτοις σὰς ἠνώχλησα μ' αὐτὰς τὰς ἐρωτήσεις. Καὶ νῦν γιὰ τὰ γενέθλια τοῦ κραταιοῦ Σουλτάνου δευθῆτε τὰς θερμὰς εὐχὰς κι' ἐνὸς γελοίου νάνου.
Φε.—'Ω! ἀφερὶμ!..
Φα.— Κι' ὁ Φασουλῇς ἐκ μέσης τὸν συγχαίρει, καὶ 'πῆτε τοῦ Σεῖφπουλλάχ σερμπέτι νὰ μοῦ φέρῃ. Νὰ τὰ χιλιάσῃ εὐχομαι καὶ μὲ τὸ παραπάνω... δειθῆτε πῶς ἀγαπῶ τὸν κύριον Σουλτάνο. 'Εγὼ αὐτὸ τὸ ἔλεγα καὶ 'στὸν 'Αγκιᾶχ ἐφέντη, ὅπου οἱ δὲθὸς μας κάποτε τὸ 'στρώναμε 'στὸ γλέντι.

Γιὰ τὸν Χαμίτ ἀνοίξαμε πολὺ συχνὰ κουδέντα, ὁ δὲ 'Αγκιᾶχ μ' ἐφούσκωνε ἀπὸ τὰ τραταμένα, αὐτὸς μοῦ ἔλεγε πολλά, ἐγὼ δὲ πρὸς ἐκεῖνον διὰ τοῦς πᾶθους ἔλεγα πολλάκις τῶν 'Ελλήνων, καὶ ἐνθ' ἐσφιγμένης ἀπάνω 'στὸ μεντέρι ἡμεῖς καὶ οἱ, ἐφέντη μου, νὰ σφίξωμε τὸ χέρι, εἰς τὰ καλὰ καθοδόμενα τοῦ ἡλθε νὰ 'πεθάνῃ.
Ποῦς ξέρει τούτῃ τῇ στιγμήν ποῦ εἶναι καὶ τί κάνει. 'Ισως πατεῖ, ἐφέντη μου, ἀπάνω σὲ πιλάρια, ἴσως μετὰ τὸν Προφήτην σὰς νὰ κύνῃ ἢ ἐλάττω, ἴσως κανένα σαματὶ χορὸς Οὐρὶ τοῦ φύλλου, ἴσως τρυφᾷ εἰς τὰ χράντα τῆς Φατιμῆς σὰς κἀλλη, ἴσως κανέναν ἱερὸν ἐπιτελεῖ καθήκον, καὶ ἴσως νέναι αὐμορφὴ καθὼς καὶ τὸν Στεφάνου τοῦ λούλου μὲ ἀρώματα τὸ ἀπαλὸν τοῦ σώματος καὶ τὴν ξαπλόνουν ὕστερα σὲ πουπουλένιο στρώμα. 'Αλλ' ὅπου κι' ἂν εὐρίσκειται, ἀλλ' ὅ,τι καὶ ἂν κἀνῃ, ἂς ἐπιόλῃ καὶ ἡμᾶς καὶ ἂς μὴ μάς ξεχάσῃ. Καλὸς τῶν ἀνθρώπων αὐτὸς ὁ μακαρίτης, καὶ ἂς τοῦ δώσῃ πᾶν καλὸν ὁ ἀγαθὸς Προφήτης. 'Αλλὰ καὶ οἱ, ἐφέντη μου, φίλλῃν ἀπὸς εἰσθε

καὶ διὰ τῆς Ἑλλάδος μας τοὺς πόθους συγκινεῖσθε,
 κι' ὁ κύριος Σεῖφφουλλάχ μας ἀγαπᾷ ἐπίσης
 κι' ἐκφράζει 'στὸς κυρίας μας μεγάλας διαχύσεις,
 κι' εὐθὺς τὸν ἐρωτεύεται μιὰ κι' ἄλλη ποὺ τὸν βλέπει...
 μὰ κρίμα ποὺ ὁ νόμος σας ποτὲ δὲν ἐπιτρέπει
 ὡς σύζυγον Ὁθωμανὸς ἀλλόπιστον νὰ πάρῃ,
 ποὺ δὲν φορεῖ τὸν φερετζὲ καὶ τὸ πλατὺ σαλδάρι.
 Ἀλλέως ὁ Σεῖφφουλλάχ ποσὼς δὲν ἀμφιβάλλω
 πὼς σύζυγον θὰ εὕρισκε κι' ἐκεῖνος δίχως ἄλλο
 ἀπὸ αὐτὰς ποὺ Γαλλικὰς μᾶς παίζουν κωμωδίας,
 διὸ κυρίαι λέγονται τῆς ὑψηλῆς παιδείας,
 πολὺγλωσσον, πολὺφερνον κι' ὥραϊαν σὺν τοῖς ἄλλοις,
 μὲ τίτλους καὶ περγαμηνὰς καταγωγῆς μεγάλης.
 Διότι τώρα 'στοὺς καιροὺς αὐτῆς τῆς τρικυμίας
 ἀρχίζομεν νὰ κάμνωμεν συχνὰς ἐπιγαμίας
 μὲ Γραμματεῖς τῶν Πρεσβειῶν καθὼς καὶ μ' ἄλλους ξένους,
 πρὸς δόξαν καὶ διάσωσιν τοῦ αὐτοῦ μας γένους.
 Καὶ οὕτω πὼς, ἐφέντη μου, εἰς ὧν τὸ γεινάτι
 συσφίγγομεν τὰς σχέσεις μας μὲ τόσα ξένα κράτη,
 κι' ἐκτὸς τοῦ ὅτι δίδομεν τιμὴν 'στὰς θυγατέρας
 ποιοῦμεν καὶ τὰς σχέσεις μας πολὺ ὁμαλωτέρας,
 καὶ κάμνομεν φιλέλληνας ἀσπόνδους πολεμίους
 κι' εἰς τόσα μας συμφέροντα πολὺ ἐπιζημίους.
 Τί κρίμα κι' ὁ Σεῖφφουλλάχ, αὐτὸ τὸ παλληκάρι,
 καμμιά 'δική μας ἀπ' ἐδῶ νὰ μὴ 'μπορῇ νὰ πάρῃ.
 Ἄν τοῦτο τὸ ἐπέτρεπε ὁ κραταῖος Προφήτης,
 'μποροῦσα γιὰ χατῆρι τοῦ νὰ γίνω καὶ μεσίτης.
 καὶ θὰ τοῦ ἐπροξένευσά, ἐφέντη μου, μιὰ νύφη
 ὥς εἶδος σαπουνι χαλδᾶ, ὡς εἶδος καταΐφι.
 Κι' ἐγὼ ἂν εἶχα θηλυκὸ, ἐφέντη μου, γιὰ γάμο,
 βεβαίως θὰ ἐσκόπευα προτάσεις νὰ τοῦ κάμω,
 ἂν καὶ δὲν ἔχω τὴν τιμὴν διὰ πολλὰς αἰτίας
 ν' ἀνήκω εἰς τὰ στρώματα τῆς ἀριστοκρατίας,
 καὶ οὔτε εἰς τὰς ὑψηλὰς αἰθούσας παριστάνω
 κι' οὐδὲ τιμὰς ὁμογενῶν ποτὲ ἀπολαμβάνω.
 Ἐν τούτοις, ἂν τὴν ἤθελε, μὲ ὅλη τὴν καρδιά μου
 ἀμέσως τοῦ τὴν ἔδιδά εἰς κοινωνίαν γάμου.
 Ὡ μπέη μου, σὰς ἀγαπῶ μὲ τὴν ψυχὴ μου ὅλη,
 ἂν καὶ δὲν μᾶς ἀφίνετε νὰ πάρωμε τὴν Πόλι,
 καὶ ὅταν τῆς παντιέrais μας, ἐφέντη, παρ' ἐλπίδα
 'στὸ δῶμα τοῦ μεγάρου σας κοντὰ κοντὰ τῆς εἶδα,
 μ' ἐπήρανε τὰ δάκρυα καὶ ἄρχισα νὰ κλαίω
 καὶ ἀπὸ τὴν συγκίνησιν δὲν εἴξευρα τί λέω.
 Ὡ μπέη μου, ὦ Φεριδούν, διψῶ νὰ σὰς φιλήσω,
 μὰ ἕνα μόνο δὲν 'μπορῶ καλὰ νὰ ἐννοήσω
 γιὰτὶ κι' ἐγὼ, τῶν Ἀθηνῶν φιλότουρκος πολίτης,
 δὲν προσεκλήθην 'στὸν χορὸν τῆς παρελθούσης τρίτης.
 Ναὶ μὲν δὲν εἶμαι ἄνθρωπος τῆς τάξεως τῆς πρώτης,
 ἀλλ' ὅμως θὰ ἐμάθετε πὼς ἔγινα ἱππότης,
 καὶ τοὺς ἱππότητας τοῦ Σταυροῦ, μικροὺς τε καὶ μεγάλους,
 τοὺς προσκαλοῦν, ἐφέντη μου, 'στῶν Πρεσβειῶν τοὺς
 [μπαλούς.

Καὶ νῦν γιὰ τὰ γενέθλια τοῦ κραταῖου Σουλτάνου
 δεχθῆτε τὰς θερμὰς εὐχὰς κι' ἐνὸς γελοίου νάνου,
 κι' εἰπέτε του παρακαλῶ ἡ σεβαστὴ του Πύλη
 τοῦ Μετζιτιῆ παράσημον καὶ εἰς ἐμὲ νὰ σταλῇ.
 Οὐχ ἦτον, ἂν καὶ ἀγαπῶ τὰ μουτσούνά σας τόσο,
 δὲν ξέρω πὼς μοῦ ἔρχεται νὰ σὰς ἐμβαλαρώσω.
 Λοιπὸν δρίστε μερικαῖς γιὰ νὰ γενοῦμε φίλοι,
 καὶ ἀσπασμοὺς εἰς τοῦ κομποῦ Σεῖφφουλλάχ τὰ χεῖρα.

Ὁ Φάουστ ὁ γνωστός
 καὶ τόσον θαυμαστός.

Φάουστ, λαμπρὰ μετάφρασις ὑπὸ Προβелеγγίου,
 ἀριστοτέχνου ποιητοῦ κι' ἐπιφανοῦς λογίου,
 μετὰ εἰκόνων θαυμαστῶν ζωγράφου Γερμανοῦ,
 μὲ Μαργαρίτας καὶ χρυσοὺς ἀγγέλους τούρανοῦ.
 Ἐξετυπώθη κατ' αὐτὰς τὸ πρῶτον τεύχος ἤδη
 καὶ μένει χάσκων πρὸ αὐτοῦ ἐκεῖνος ποὺ τὸ ἴδῃ.
 Αὐτὸ δὲ τὸ ἐξαίρετον καὶ τέλειον βιβλίον
 θὰ τὸ εὕρητε εἰς τοῦ Μπέκ τὸ βιβλιοπωλεῖον.

'Στοῦ Μάϊφарт πηγαίνετε,
 καὶ ὅλο μπαينوβγαίνετε.

Εἰς τὸν δεσπότην θησαυρῶν καὶ στολισμῶν τοσούτων,
 ποὺ ἔχει ὄντως ἀφθονον καλλιτεχνίας πλοῦτον.
 ποὺ 'στὰ στολίδια τοῦ ἐμπρὸς σαστίζεις καὶ τὰ χάνεις
 καὶ μὲ τὰ μάτια σου τὰ τρῶς καὶ τὸ πουγγί σου πᾶνεις,
 'στὸν Μάϊφарт τὴν ξακουστό, ποὺ 'γρήγορα ξεκάνει,
 ὡς τρέξῃ ὁ καθένας σας χωρὶς καιρὸν νὰ χάνῃ.
 Δὲν εἶναι πλέον ἀκριβὰ τὰ ἐκλεκτὰ του εἶδη
 κι' εἰς ὅλους εὐθηνότατα τὸ κάθε πρᾶγμα δίδει.
 'Στοῦ Μάϊφарт πηγαίνετε τὸ πρῶτο μαγαζὶ
 ἄνδρες, γυναῖκες, πλεόσυοι καὶ πένητες μαζί.

Κρασιὰ μοναδικὰ
 καὶ μαύρα καὶ λευκά.

Πλησίον τῆς ὁδοῦ Βουλῆς, Φιλαδέλφειος οὗλῃ,
 ἔχει κρασιὰ τῶν ἀδελφῶν θὰ εὕρης Μωραΐτη.
 Λεπτὰ ὀγδόγντα ἡ ὁκτὰ, κι' ἂν θῆς μὲ τὸ μπουκάλι,
 ἔ! τότε πλέον ἡ τιμὴ θαρρῶ πὼς εἶναι ἄλλη.

Τοῦ Ρωμηοῦ μας τὸ γραφεῖο — μέσα 'στὸ τυπογραφεῖο
 τοῦ Σταυριανοῦ κατέβη — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
 μὲ τῆς βρώμας τῶν Χαντείων — μ' ἕνα κάποιο Φαρμακεῖον.

Καφφενὰ τῶν «Εὐφρονούντων» — νόκτα 'μέρα συζητούντων,
 μὲ μπακάληδες καμπόσους, — πατζατζήδες ἄλλους τόσους
 μ' οὐρητήρια σαντούρια — καὶ μιὰ μάνδρα μὲ γαϊθούρια.